

нал в устата му лявата си ржка, обвита в кожа, а с десната ржка нанесъл смъртен удар на хищника.

И в сщия този миг се разнесъл страшен гръм, като че ли земята се продължила, и Изаки паднал без чувство върху група на черния вълк.

Едва заранта, при изгрев слънце Изаки се свестил. Той одрал черната кожа от убития вълк, преметнал я на рамото си и тръгнал за вкъщи през долината на магйосника, с намерение да му покаже, че той е удържал думата си...

Но колко много се удивил той, когато видял, че всичко се изменило в страшната и мрачна долина... Сега тя цввяла — цяла потънала във вишневи градини. Сред тях се подавали хубавички къщички и беседки и навсякъде се виждали хора — въз-

растни и деца, които с възторжени гласове поздравявали смаяният Изаки.

— Да живее Изаки! — викали те, — нашият освободител от магйосника!

И те с уважение и кротко го понесли на ръце към разкошния дворец, в градината на който стояло прекрасно момиче, в царско облекло, окръжено с бляскава свита.